

for det tredje, det er vigtigt også at se hele dette område i en større familiepolitisk sammenhæng.

Lad mig til sidst blot nævne, at det er jo rent faktisk, som et par talere også har været inde på, i denne måned 25 år siden, at loven om svangerskabsafbrydelse, som giver kvinden ret til selvbestemt abort inden den 12. svangerskabsuge, blev vedtaget. Der er blevet udvekslet mange sværdslag for og imod fri abort siden da, og på den baggrund synes jeg alligevel – uden at jeg skal svinge mig for højt op under loftet – at jeg vil vove og sige, at det er lidt af en historisk begivenhed, at et så bredt flertal i Folketinget, som tilfældet tilsyneladende er, i dag kan stå bag vedtagelsen af vores forslag, også på baggrund af de forskellige udgangspunkter, vi har. Jeg oplever det faktisk som lidt af et sporskifte, også det at regeringen nu skal komme med en egentlig handlingsplan.

Man kan diskutere, om regeringen ikke selv ville have taget en del initiativer uden denne forespørgselsdebat. Det er klart, at regeringen har nogle initiativer på vej, men jeg tror alligevel, at det, at vi får en samlet handlingsplan og dermed også fra Folketingets side mulighed for at følge den op, vil give en forstærket indsats for at få reduceret det høje aborttal.

Så vil jeg blot sige, at jeg er enig med fru Ester Larsen fra Venstre i, at der er et klart hængeparti af mere principiel art, når det gælder de sene aborter. Det viser også, at uanset at vi nu har levet med den såkaldte frie abort i 25 år, bliver vi aldrig nogen sinde færdige med at diskutere, hvornår et menneske har ret til livet: Skal det være fra den 22. svangerskabsuge, skal det være fra den 12. svangerskabsuge, eller det skal være fra befrugtningstidspunktet, som vi mener i Kristeligt Folkeparti? Den debat vil vi til stadighed skulle føre, også fordi de problemer, de traumer, som flere har påpeget opstår i forbindelse med abort, bl.a. skyldes, at holdningen til abort er en meget, meget væsentlig etisk problemstilling ved siden af det, man kan have af sociale holdninger og andre ting.

Jeg vil afslutte med at sige tak for støtten til Kristeligt Folkepartis forslag her i dag, og vi ser frem til at følge op på den handlingsplan, sundhedsministeren kommer med på regeringens vegne til efteråret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 16 af Jann Sjørnsen (KRF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af lovforslag nr. L 72: Forslag til lov om ændring af lov om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder. (Ophævelse af lovens revisionsbestemmelse).

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).
(Fremsat 22/4 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Indenrigsministeren har fremsat forslag om ophævelse af § 4 i lov nr. 378 af 14. juni 1995.

§ 4 indeholder en revisionsbestemmelse til loven om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder. Loven giver kommuner og amtskommuner udvidet mulighed for at udføre kommunale opgaver for hinanden og for andre kommunale myndigheder, og lovens formål er på denne måde at give mulighed for en bedre udnyttelse af eksisterende ressourcer.

Det af indenrigsministeren nedsatte udvalg, der havde til opgave at undersøge kommuners og amtskommuners erfaringer med anvendelsen af loven, afgav i februar 1998 sin rapport, hvori det konkluderes, at loven har fundet anvendelse såvel ved varetagelse af opgaver inden for områder, der er specielle for den kommunale sektor, som ved varetagelse af opgaver inden for områder, der også kan varetages af private virksomheder. De pågældende opgaver er i størrelsesordenen 1 promille af kommunernes og amtskommunernes samlede køb af fremmede tjenesteydelser, og det konkluderes derudover i rapporten, at loven hovedsagelig har været anvendt ved varetagelse af mindre opgaver og ikke ved udførelse af

kommunal erhvervsvirksomhed i større omfang.

Lovens formål, nemlig at give bedre mulighed for udnyttelse af eksisterende ressourcer af de kommunale myndigheder, samt Fornylsesudvalgets antagelse af, at der ikke vil blive tale om kommunal erhvervsdrift i større omfang, har altså vist sig at være opfyldt, og Socialdemokratiet kan på baggrund af erfaringerne med loven derfor støtte, at revisionsbestemmelsen ophæves, men at loven derudover hverken ændres eller ophæves.

Og jeg er blevet bemyndiget af CD til at sige, at man dér har samme bemærkninger til loven.

Else Winther Andersen (V):

Venstre var jo meget imod loven, da den blev vedtaget, og vi kaldte den loven om kommunal produktion. Og under debatterne på det tidspunkt sagde den daværende indenrigsminister flere gange, at der jo var en revisionsbestemmelse i loven, og så kunne vi jo altid se, hvad resultatet af loven var. Det var ligesom det halmstrå, der blev rakt til os.

Siden er der så kommet en rapport om de erfaringer, der er gjort på det område. Og det er da rigtigt, som der står i rapporten, at der ikke fra starten har været en stor tilvækst af kommunal produktion over kommunegrænserne, men det er ganske tydeligt, at den nu udvikler sig og tager til, og hvis vi bare tager et enkelt område som det at levere mad over kommune-grænserne, er det i hvert fald noget, som vi ser udvikle sig.

Af rapporten fremgår det flere steder, at der har været forslag fremme fra de repræsentanter for det private erhvervsliv, som har siddet i udvalget, og af rapporten fremgår det også, at der er flertal for de ting, der har nydt fremme, men det kan man da godt forstå, når man ganske tydeligt kan læse, at flertallet består af embedsmænd fra ministerierne og af repræsentanter for Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, som jo var fortalere for loven, hvorimod mindretallet af erhvervsfolk ikke har haft gehør for deres forslag.

Og de spørgsmål, der har været fremme under arbejdet med rapporten, har jo bl.a. drejet sig om, hvorvidt de eksisterende konkurrenceforhold mellem offentlige og private har været reelle, herunder kalkulationsreglerne. Og der har også været spørgsmål fremme om, hvorvidt der nu også er overensstemmelse mellem det, Europa-Kommissionen meddelte i 1995, og det,

der reelt sker med hensyn til konkurrencen mellem offentlige og private.

Det er alt sammen noget, som vi vil stille spørgsmål om under udvalgsarbejdet, plus noget mere.

På baggrund af det, jeg allerede har sagt nu, kan man jo ikke være i tvivl om, at Venstre er imod loven, og derfor stemmer vi imod lovforslaget om, at revisionsparagraffen skal ophæves. At man i bund og grund ændrer loven, er, hvad det er, men vi vil i hvert fald have mulighed for at se, hvordan det går, og derfor ønsker vi revisionsparagraffen opretholdt.

Det, vi faktisk hellere ville have, var jo, at der blev givet nogle reelle udliciteringsopgaver til private, for når vi ser på de opgaver, der bliver løst kommunerne og amterne imellem, kan vi jo se, at det ikke er noget, som det private erhvervsliv ikke udmærket kunne løse, og det mener vi ville være den rigtige måde at klare de ting på. Kommuner og amter skal være myndigheder og være sig deres myndighedsansvar bevidste og ikke være arbejdsgivere.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det Konservative Folkeparti vendte sig i 1995 stærkt imod loven om at give kommuner og amtskommuner mulighed for at udføre opgaver for hinanden og dermed påføre private erhvervsdrivende unfair konkurrence, og derfor kan vi heller ikke tilslutte os lovforslaget om at slette revisionsbestemmelsen i loven og dermed acceptere en uændret videreførelse af den.

Vort primære ønske er at få loven ophævet, og kan vi ikke komme igennem med dét, ønsker vi loven strammet op, så konkurrencevilkårene for de private erhvervsdrivende bliver så lige som overhovedet muligt i forhold til det offentlige.

Vi finder i øvrigt, at såvel ministerens fremsættelsestale som bemærkningerne til lovforslaget kan kritiseres, for medmindre man læser talen og bemærkningerne med lup, vil man uvilkårligt få det indtryk, at det af ministeren nedsatte udvalg, som har vurderet behovet for revision, anbefaler en uændret videreførelse. Og udvalget bestod jo som bekendt af repræsentanter for ministerier og kommunale organisationer samt repræsentanter for offentligt ansatte, og at denne personkreds anbefaler en videreførelse, kan jo ikke undre. Men sandheden er jo, at alle i udvalget med tilknytning til det private erhvervsliv forholdt sig stærkt kritisk til forslaget, og det havde jo været hjælp-

somt over for Folketinget, hvis ministeren mere tydeligt havde gjort opmærksom herpå.

Og erhvervsmindretallet i udvalget peger på, at der ikke er overensstemmelse mellem de faktiske forhold omkring anvendelsen af loven og de oplysninger, som regeringen har givet EU om anvendelsen.

Det Konservative Folkeparti tilslutter sig denne kritik.

Erhvervsmindretallet peger endvidere på, at kommuner og amtskommuner bør være underkastet de samme regler som private virksomheder med hensyn til kalkulation, aflæggelse af regnskab og revisionspligt.

Det Konservative Folkeparti er enig heri, for kun derigennem kan man sikre nogenlunde gennemsigtighed i konkurrencevilkårene. Og det bør endvidere være Konkurrencerådet, der skal føre tilsyn med den kommunale kreativitet og foretagsomhed på området.

Anvendelsen af loven har ganske rigtigt indtil nu været begrænset, men det er vigtigt at være opmærksom på, at anvendelsen har været stigende igennem den periode, hvor loven har virket, og at det er svært at vurdere, på hvilket niveau anvendelsen efterhånden vil placere sig. Og langt størsteparten af opgaverne har kunnet varetages af private virksomheder, og det er jo helt i modstrid med de oplysninger, som regeringen har givet til EU.

Det Konservative Folkeparti går imod lovforslaget.

Kristen Touborg (SF):

Lovforslaget indeholder jo alene en ophævelse af den revisionsbestemmelse i den oprindelige lov, hvori det blev besluttet, at loven skulle revideres i 1997-98. Men lovens anvendelse har været ubetydelig i forhold til den samlede kommunale økonomi, og ifølge lovforslagets tekst forventes det ikke, at loven fremover vil blive anvendt væsentligt mere, end den bliver i øjeblikket.

Dengang loven blev vedtaget, var jeg ikke ordfører – det var fru Anne Baastrup – men jeg har set det righoldige ordvalg, der blev brugt dengang, og det var jo den helt store ideologiske debat om kommunal produktion, der blev udfoldet på det tidspunkt. Og man må mildest talt sige, at de borgerlige partier malede fanden på væggen, for de så vel nærmest forslaget som det helt store socialistiske spørgsmål, som på det nærmeste ville bringe det private danske erhvervsliv på falllittens rand.

Men det har altså vist sig, at det langtfra var tilfældet, og det er også den erkendelse, Venstres ordfører, fru Else Winther Andersen, har gjort her fra talerstolen i dag: at det jo ikke gik så galt, som der var lagt op til. Og det gjorde det mildest talt ikke. Tværtimod ser det jo ud, som om loven er så restriktiv, at kun ganske få kommuner benytter sig af de muligheder, der er i den.

Ved førstebehandlingen af lovforslaget dengang sagde SF's ordfører, fru Anne Baastrup blandt andet:

»I SF anerkender vi starten med dette lovforslag, og vi er tilfredse med, at der skal ske en revision om et par år, for man kan jo sætte spørgsmålstegn ved, om afgrænsningen er god nok.«

Ja, det kan man i allerhøjeste grad sætte spørgsmålstegn ved, for alle de gode ord, som Socialdemokratiets ordfører under behandlingen af det daværende lovforslag, hr. Erling Christensen, medgav lovforslaget, har loven jo overhovedet ikke levet op til. Man må jo sige, at det er i meget lille omfang, loven har givet mulighed for den kommunale produktion – for nu at kalde det sådan – som man måske egentlig havde tænkt, og som i hvert fald de borgerlige havde frygtet.

Så i SF finder vi ikke, at det er nogen god idé at sløjfe revisionsmulighederne. Jeg ved ganske vist, at det skulle have været i 1997-98, så det kan jo komme til at knibe med at nå det, men det må der vel være muligheder for at råde bod på på anden vis.

Umiddelbart er det ikke SF's opfattelse, at det er nogen god idé at låse situationen fast, sådan som den er i øjeblikket. Vi ønsker faktisk at få bevæget tingene i en sådan retning, at kommunerne har bedre mulighed for at gøre brug af de intentioner, der i hvert fald for nogles vedkommende var i loven, da den blev til i 1995. Så umiddelbart kan SF ikke støtte det fremsatte lovforslag.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Det er til hr. Kristen Touborg, der siger, at jeg har sagt, at det ikke er gået så galt med loven. Og det var det, jeg sagde; jeg sagde ikke det, hr. Kristen Touborg sagde: at det kunne være gået meget værre.

Så jeg vil gerne selv være med til at fortolke min ordførertale, for jeg mener, det er logisk, at når man starter en lov, starter man langsomt.

Derimod ser vi nu, at man er ude på en glidebane, fordi det udvikler sig, og det ønsker Venstre ikke, og det er ikke den udlægning, hr. Kristen Touborg fremlagde.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jamen jeg beklager da, at fru Else Winther Andersen finder, at jeg har udlagt ordførertalen på anden vis end sådan, som den var ment, men jeg kan kun sige, at på vestjysk er det nu alligevel det samme, det handler om.

Christian H. Hansen (DF):

I stedet for, at man ophæver § 4 i lov nr. 378, mener vi i Dansk Folkeparti, at hele loven skulle ophæves, da loven jo i bund og grund går ud på, at kommunerne skal udkonkurrere de private virksomheder. I Dansk Folkeparti mener vi, at borgernes skattekrone skal beskyttes mod kommunale erhvervsventyr.

Selv om man godt nok har fundet frem til, at der fortrinsvis er tale om få og små opgaver af mindre værdi, mener vi faktisk, at det godt kan have stor betydning for en mindre virksomhed på kommunalt plan. Og man kan jo også tydeligt se, at anvendelsen af loven er stigende, og som det så rigtigt har været sagt heroppefra før, starter det altid i det små, men så udvikler det sig.

Og da det jo i sin tid blev besluttet, at man skulle tage loven op til revision i folketingsåret 1997-98, er der altså nu en mulighed for at ophæve loven, og det er også i den retning, vi mener det bør gå med lov nr. 378 af 14. juni 1995.

Dorit Myltoft (RV):

På grundlag af de erfaringer, der nu er høstet med denne lov, kan Det Radikale Venstre anbefale, at revisionsbestemmelsen ophæves.

Det er jo sådan, at skulle der vise sig behov for lovændringer, kan Folketinget altid beslutte det, hvad enten der er en revisionsbestemmelse eller ej.

Så vi kan altså anbefale dette lovforslag.

Frank Aaen (EL):

Da loven i sin tid blev vedtaget, sagde vi, at vi var indstillede på at få udvidet lovens muligheder i forhold til det, der var foreslået.

Det synspunkt har vi stadig væk, og derfor kan jeg også tilslutte mig det, som hr. Kristen Touborg sagde før: at der er ingen grund til at

ferne revisionsparagraffen, men sådan set brug for at anvende den til at udvide lovens anvendelse.

Det kan man jo også knytte en helt aktuel kommentar til, for utrolig mange kommuner havde jo i dag stået bedre med hensyn til deres børnehaver og deres sygehuse og deres busdrift osv., hvis de i stedet for at privatisere driften havde enterret med en nabokommune og fået den til at udføre arbejdet. Så havde det nemlig ikke været nødvendigt nu at lukke børnehaverne, fordi de er beskidte, eller at stoppe andre aktiviteter, fordi de er ramt af en konflikt på det private område.

I det hele taget synes jeg, det, der sker lige nu, viser lidt om, at højresiden måske burde gennemtænke konsekvenserne af al den snak om privatisering og privatisering lidt nøjere. For selvfølgelig kan der også være konflikt på det offentlige område, men så er sagen jo den, at det er de offentlige arbejdsgivere og de offentligt ansatte, der i fællesskab skal løse problemerne. Men i en situation, hvor der er privatisering, er det en konflikt, hvor det private område tager det offentlige område som gidsel, og hvor hverken de offentlige arbejdsgivere eller de offentligt ansatte har nogen chancer for at løse problemerne.

Så jeg vil nok sige, at aktuelt er der meget, der taler for, at det er meget klogere, hvis man ikke ønsker at løse en opgave i eget regi, så i hvert fald at vælge en kommune som alternativ operatør på et område. Det er meget klogere end at privatisere.

Så også af den grund – for at nu vende tilbage til det her lovforslag – ønsker vi altså at få udvidet kommunernes muligheder for at udføre opgaver for hinanden, og derfor er vi ikke umiddelbart indstillede på at støtte lovforslaget.

Thorkild B. Frandsgaard (FP):

Det er jo ærlig tale både fra Enhedslisten og fra SF, at de gerne vil have, at mulighederne for, at det offentlige kan overtage de opgaver, de private har, bliver udvidet, og den ærlighed må man jo tage hatten af for.

Lov nr. 378, som blev vedtaget i 1975, medførte, at det offentlige, dvs. kommunerne og amtskommunerne, kan udføre noget arbejde for hinanden, som de private udmærket kunne udføre.

Der står godt nok i § 2, at opgaverne skal udbydes i licitation, så også private virksomheder kan afgive tilbud, men kommunerne og

amtskommunerne kan jo altid holde de private udenfor, hvis det er det, de vil, for de bestemmer jo selv, hvor mange omkostninger de vil tage med, når de afgiver tilbud. De har det jo meget enkelt, for de behøver ikke at medregne de omkostninger, som det private erhvervsliv har. De kan jo se bort fra hele den administrative sektor, og hvis den blev indregnet i deres tilbud, havde de ingen mulighed for at konkurrere med de private, men det ser man bort fra.

Og i stk. 2 står der oven i købet, at hvis opgaverne ikke har en vis størrelse, kan det offentlige tillade sig selv at lave arbejdet uden overhovedet at spørge en privat entreprenør, og det kan ikke være rigtigt, for vi er i et ikkesocialistisk samfund, og i sådan et samfund er det mest rigtigt, at det er de private, der udfører det arbejde, de nu engang kan påtage sig.

Det kan ikke være rigtigt, at det offentlige går ind i det her, for det offentlige kan selvfølgelig altid påberåbe sig at være billigst, for dér kan man jo være ligeglad med, hvad man skriver i det tilbud, som man giver på arbejdet, for det er jo skatteborgeren, der betaler, og det kan vi ikke være med til i Fremskridtspartiet.

Lovforslaget her handler jo ganske enkelt om en ophævelse af § 4 i loven, og det vil altså sige, at vi ikke skal revidere den lov mere. Og da det er en førstebehandling, skal vi ganske vist ikke stemme om forslaget i dag, men det lovforslag, vi behandler, går altså ud på, at det i al fremtid skal være gældende, at det offentlige kan overtage mere af det private erhvervslivs arbejde, og det kan Fremskridtspartiet selvfølgelig ikke støtte; det siger sig selv, for det hører ikke hjemme i sådan et samfund som vores.

Så vi vil under arbejdet med lovforslaget i udvalget stille et ændringsforslag, der går ud på, at selve den lov, vi taler om i dag, lov nr. 378, simpelt hen ophæves, og at det samtidig statueres over for kommunerne, amtskommunerne og staten, at de overhovedet ikke må gå ind i arbejde, der kan udføres af private.

Det vil vi altså fremsætte et ændringsforslag om i løbet af den tid, hvor vi bearbejder det her lovforslag. Så alle i det høje Ting ved nu, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte det, der er fremme i dag.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag går ud på at ophæve revisionsbestemmelsen i den nugældende lov, nemlig § 4 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder.

Det vil give kommuner og amtskommuner en permanent ret til udvidede muligheder for på visse betingelser at udføre kommunale opgaver for hinanden og for andre offentlige myndigheder.

I ministerens skriftlige fremsættelse lægges der vægt på, at loven hovedsagelig har været anvendt ved varetagelse af mindre opgaver, og det drejer sig for en stor del om bedre udnyttelse af kommunale ressourcer. I høringssvarene til lovforslaget er der dog en hel del betænkeligheder vedrørende lovens anvendelse, som vi ønsker at undersøge nærmere, og derfor har Kristeligt Folkeparti på nuværende tidspunkt ikke afgjort sin indstilling til dette lovforslag.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

De bemærkninger, der er kommet dels fra borgerlig side og dels fra SF og Enhedslisten, har været interessante.

Jeg kan forstå, at man fra borgerlig side er lidt bekymret for, at kommuner, der udfører et godt arbejde i deres egen kommune, skulle komme til at udføre noget for nabokommunen og dermed udnytte nogle offentlige ressourcer bedre. Men jeg er ret uforstående over for, at man kan have det synspunkt hos Venstre og De Konservative, for der er ingen tvivl om, at når både mindre og større kommuner fortsat kan eksistere med de nuværende grænser, er noget af baggrunden jo, at man på den måde kan hjælpe hinanden over grænserne.

Og selv om jeg dengang stod udenfor, husker jeg nok den store debat, der var, da lovforslaget blev fremsat af min forgænger her, men når jeg nu ser på, i hvor lille en udstrækning loven har været benyttet – hvad også flere af ordførerne har nævnt – er revolutionen jo ikke startet i Danmark med vedtagelsen af den lov.

Så er det jo interessant, at SF og Enhedslisten ikke kan stemme for ophævelsen af revisionsbestemmelsen, for det kan måske give os visse problemer i udvalget, når vi skal drøfte det. Men jeg betragter det nu ikke som nogen større fare, for jeg har indtryk af, at der er et fint flertal i Folketinget for, at den lov, som i sin tid blev vedtaget, nu skal fortsætte uden en revisionsbestemmelse, sådan som jeg har foreslået, og det er for mig det helt væsentlige.

Og jeg tror, at man under den debat, der kommer, når opgavekommissionen sidst på året eller først i det næste år er færdig med sit arbejde, nok vil finde ud af, at der er nogle opgaver, der generelt skal flyttes, men at man måske

også kan komme ind på, at netop den lov i visse henseender kan benyttes noget mere, og at man på den måde kan være med til at udnytte de offentlige ressourcer bedre.

Jeg deler slet ikke det synspunkt, at bare en kommune udfører en opgave, så bliver den så dyr som muligt. Sådan er virkeligheden ikke. På den måde, som den kommunale økonomi er skruet sammen på i dag, er der næsten ingen, der kan gøre det bedre og billigere end den offentlige myndighed, der hedder en kommune, som er vant til at udføre den for sine egne borgere.

Så jeg ser frem til en udvalgsbehandling, som viderefører den lov i den ånd, som den er vedtaget i i sin tid, og det er for mig det væsentlige. Så må vi se på det med revisionsbestemmelsen senere.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af lovforslag nr. L 51: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (Sikring af ret til helårsbeboelse i sommerhuse).

Af Thorkild B. Fransgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 3/4 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Regeringen kan ikke anbefale dette lovforslag, for det vil forvride bosætningsmønsteret i Danmark, og det vil underminere Danmarks særlige sommerhusregel i relation til EU. Og det er ikke kun en genfremsættelse af et lovforslag, som

Folketinget ikke nåede at behandle inden valget, men en genfremsættelse af et forslag, som vi har behandlet ved flere tidligere lejligheder.

Vi tager afstand fra de holdninger, der ligger bag forslaget. Vi vil ikke lade et mindretal, der ønsker at ændre sommerhusområder til helårsområder og erhvervsudlejningsområder, bestemme over det store flertal, som overholder loven og bestemmelserne, og vi vil heller ikke præmiere folk, der gør noget ulovligt, ved at ændre loven.

Regeringen lægger vægt på, at den danske sommerhuskultur opretholdes, og at de danske kystområder sikres. I Danmark er der mere end 200.000 sommerhuse, og langt flertallet af sommerhusejerne ønsker at opretholde sommerhusområderne som rekreative områder; det ved vi fra mange undersøgelser og fra mange personlige kontakter.

Begrænsningen af anvendelsen af sommerhusene har en meget lang tradition bag sig i Danmark. Et forbud mod helårsbeboelse var således en del af de tidligere kommunale bygningsvedtægter for sommerhusområder, og baggrunden for dette forbud var den arealplanlægning, der blev startet med byplanloven i 1938, og som havde til formål at styre byudviklingen på grundlag af en differentieret områdeanvendelse.

Og by- og landzoneloven fra 1970 opdelte landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner, og det var og er formålet med denne zoneopdeling at sikre en planmæssig og økonomisk forsvarlig udbygning af byerne og en beskyttelse af landskabet i det åbne land.

Den bymæssige udvikling skal finde sted i byzonerne og derved skabe grundlag for den hensigtsmæssige forsyning med offentlig og privat service og tekniske forsyningsanlæg osv., og zoneopdelingen skal endvidere medvirke til at bevare de rekreative og landskabelige værdier.

Sommerhusområder er bestemt til rekreative og fritidsmæssige formål og er derfor planlagt med henblik på, at boligerne i disse områder kun må anvendes i sommerhalvåret og derudover kun til ferieophold i begrænset omfang. Og regeringen finder det vigtigt, at sommerhusområderne forbliver de rekreative fritids- og ferieområder, som de er udlagt til, og hvor tusinder af danske familier har erhvervet et sommerhus i tillid til, at de ikke udvikler sig til almindelige villakvarterer.